

РЕШЕНИЕ

№ 1864

гр. София, 21.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 09.02.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев

Пенка Велинова

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **11322** по описа за **2023** година докладвано от съдия Пенка Велинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава дванадесета, чл. 208 – 228 от Административно процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.72, ал.1 от Закон за министерството на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по касационна жалба на Г. И. М., гражданин на Русия ЛНЧ [ЕГН], чрез адв. Е. Ф. - САК, срещу решение № 3479 от 19.07.2023г. по НАХД № 4965/2023г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 15-ти състав, с което е потвърдена Заповед за задържане с рег.№ 32863з-17/17.03.2023г. издадена от инспектор при ГДНП - МВР, с която на осн. чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка „Задържане за срок до 24 часа“.

В касационна жалба са наведени доводи, че решението е неправилно и незаконосъобразно, постановено в противоречие на материалния и процесуалния закон и на събраните в хода на производството доказателства. Твърди се, че в нарушение на чл. 72, ал. 1, т. 1 – 4 жалбоподателката била държана непрестанно с белезници, което силно ограничило възможността да легне в болничното легло, да се обърне в леглото, както и да задоволи ежедневни битови и хигиенни нужди. Изтъква се, че по този начин била възпрепятствана възможността да получи медицински грижи и лечение, което било основно човешко право. Счита се, че наложената ПАМ противоречи на целта на закона. В заключение се иска съда да постанови съдебен

акт, с който да отмени атакуваното решение. Претендира се присъждане на разноски. В съдебно заседание касаторът не се явява и не се представлява. С молба от 08.02.2024г. взема становище по хода на делото, като поддържа подадената жалба. В допълнение се излагат съображения, че на касаторът не са били разяснени правата на разбираем за него език.

Ответникът – полицейски орган инспектор при ГДНП, чрез юрк. П., оспорва жалбата. Представителят на Софийска градска прокуратура заявява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София - град, VII касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211, ал.1 АПК, във вр. с чл.63, ал.1, изр. второ ЗАНН, от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването и срещу акт, подлежащ на касационен контрол, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

С обжалваното решение СРС е потвърдил Заповед за задържане с рег.№ 32863з-17/17.03.2023г. издадена от инспектор при ГДНП - МВР, с която на осн. чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР по отношение на Г. И. М. е наложена принудителна административна мярка „Задържане за срок до 24 часа“.

Решението на Районния съд е законосъобразно. То е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му. В съдебното производство не са допуснати процесуални нарушения, които да обосноват отмяна на обжалваното решение. Материалният закон е приложен правилно.

В решението си СРС, въз основа на събраните по делото доказателства, е възприел следната фактическа обстановка:

Със заповед за задържане на лице рег. № 32863з-17/17.03.2023г., издадена от инспектор при Главна дирекция „Национална полиция“ – МВР – А. К. П., по отношение на Г. И. М. била приложена принудителна административна мярка „задържане за срок до 24 часа“. Като правно основание за издаване на заповедта била посочена разпоредбата на чл. 72, ал. 1, т. 6 ЗМВР, а като фактическо – международно издирване от И. Русия/М. с идентификатор 2023/16825, във връзка с наложена мярка „задържане“. Г. И. М. била задържан в 08:20 часа на 17.03.2023 г. След задържането бил извършен личен обиск по реда на чл. 80 ЗМВР, при който у същата бил установен 1 брой мобилен телефон марка „Айфон“ (с IMEI 35281911082724). Г. И. М. била задържана в болнична стая на болница „Доверие“ и била освободен в 15:30 часа на 17.03.2023 г., когато ѝ била наложена мярка „задържане за срок до 72 часа“ по реда на НПК с постановление на прокурор при ВКП.

Към административната преписка са приложени протокол за личен обиск на Г. И. М. от 17.03.2023 г., Декларация от 17.03.2023 г. от Г. И. М., етапна епикриза на болница „Доверие“, докладна записка от инспектор при Главна дирекция „Национална полиция“ – МВР – А. К. П..

По делото са представени заверено копие от формуляр за установено лице, издирвано по линия И., заверено копие на писмо от ДМОС, касаещо издирването и задържането на Г. И. М., постановление на ВКП, отдел „Международен“, разпореждане на ВКП, отдел „Международен“.

Пред първоинстанционния съд са събрани всички документи, представляващи административната преписка. Съдът е провел и обсъждане на всички събрани доказателства, като е достигнал до обосновен извод, че е налице съответствие между посоченото фактическо и правно основание за издаването на заповедта, които в достатъчна степен изясняват обстоятелството, мотивирало полицейския инспектор да приложи мярката, като са били налице основания, които да обосноват извършването на проверка на всички данни и осигуряването на предприемане на последващи действия във връзка с процедура по екстрадиция. За да потвърди процесната заповед СРС е приел, че същата е издадена от компетентен орган в кръга на предоставените му правомощия по чл. 72 от ЗМВР – инспектор при Главна дирекция „Национална полиция“ – МВР в условията на оперативна самостоятелност, с каквото полицейските органи разполагат, съгласно чл. 72, ал. 1 ЗМВР. Стигнал е до извод, че е спазена предвидената от закона форма по чл. 74, ал. 1 от ЗМВР. Счел е, че от приложените по делото доказателства се установява по безспорен начин, че към момента на задържането на жалбоподателя е можело да се направи напълно обосновано предположение, че именно това е лицето, което се издирва по линия И.. Изложил е мотиви, че е налице съответствие между фактическото и правно основание за издаването на заповедта. Районният съд е приел, задържането под стража на основание чл. 72, ал. 1, т. 6 ЗМВР представлява принудителна административна мярка, която има за цел чрез задържането да се предотврати възможността лицето да извърши престъпление, да продължи да извършва престъпление или да се укрие, като е посочил, че лицето се издирва от И. във връзка с наложена мярка „задържане“, което дава право на административния орган при условията на оперативна самостоятелност да наложи мярката. Изложил е още в мотивите си, че в конкретната Заповед за задържане информацията за престъпното деяние на задържаното лице е ясна, достатъчна по обем и разбираема – „международно издирване от И. Русия/М. с идентификатор 2023/16825, във връзка с наложена мярка „задържане“. Поради това СРС е счел, че посочените фактически и правни основания в Заповедта са били достатъчни, за да разбере задържаният защо задържана в болнична стая на болница „Доверие“, т. е. в случая не е било реално ограничено правото на защита на лицето. Позовавайки се на събраните доказателства по делото първостепенният съд е достигнал до извода, че принудителната административна мярка е наложена в съответствие с нормативните изисквания и ограничаване на правото на свобода е с оглед постигане на предвидените в закона цели.

Решението е правилно.

Не са налице сочените от касационния жалбоподател отменителни основания. Съдебният акт е постановен при материалноправните изисквания на приложимата нормативна уредба, а формираните правни изводи са обосновани и законосъобразни.

Правилни са изводите на съда, че заповедта е издадена от компетентен орган – полицейски орган по чл. 57 ЗМВР, съдържа задължителните реквизити по чл. 74 ЗМВР и че при издаването ѝ не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и материалния закон.

С разпоредбата на чл. 72, ал. 1, т. 6 ЗМВР е предвидена възможност за задържане от полицейски органи на лице, обявено за издирване, както и по искане на друга държава във връзка с неговата екстрадиция или в изпълнение на Европейска заповед за арест, за целта на което органът издава заповед с посоченото в чл. 74, ал. 2 ЗМВР съдържание. В случая обосновани и законосъобразни са изводите на

първоинстанционния съд, че заповедта за задържане отговаря на всяко едно от изискванията за законосъобразност на административните актове, като мотивите му напълно се споделят от настоящия съдебен състав на касационната инстанция.

От съдържанието на заповедта се установява, че са налични указанията в чл. 74, ал. 2 ЗМВР реквизити, в това число изрично е посочено правното основание за издаването ѝ – "чл. 72, ал. 1, т. 6 ЗМВР" и фактическото основание – "лицето е обявено за международно издирване с цел екстрадиция".

Видно от представените по делото доказателства, в това число докладна записка от 21.03.2023 г. и справка от информационната система на И. (ICIS)/л.36/, при издаването на акта органът е разполагал с данни, отговарящи на хипотезата на чл. 72, ал. 1, т. 6 ЗМВР, че лице със същите идентифициращи белези и лични данни е обявено за издирване с цел задържане от властите на Русия – М. чрез „И.“ във връзка с издадена и влязла в сила заповед за арест, с цел наказателно преследване по обвинение за измама/търговска измама, на територията на Руската Федерация, поради което е спазен приложимия материален закон, както правилно е заключил първоинстанционният съд.

Неоснователни са и наведените в касационната жалба твърдения за допуснати съществени процесуални нарушения, изразяващи се в липсата на доказателства за предоставен превод на заповедта на разбираем за лицето език. В случая от приложените по делото доказателства се установява, че на лицето е осигурен преводач на разбираем за него език, видно от подписа положен от преводач върху заповедта и са разяснени правата на задържаното лице, за което е подписала и декларация. Доколкото почеркът и подписът на заповедта за задържане и декларацията не са оспорени от задържаното лице при правилно разпределена доказателствена тежест, то следва да се приеме, че последните са положени от него, респ. са спазени процесуалните правила при задържането.

Неоснователни са и изложените доводи, свързани с приложението на белезници по време на задържане на жалбоподателката. Това обстоятелство касае начина на изпълнение на процесната мярка, а не законосъобразността на акта, с който е наложена.

Съдът е обсъдил всички събрани в хода на съдебното производство доказателства – както писмени, така и гласни такива, обсъдил е и възраженията, изложени в жалбата, с която е бил сезиран. При тези данни и след обсъждане на всички доказателства по делото, в обжалваното решение са изведени законосъобразни изводи за съответствие на издадената заповед за задържане с изискванията за форма по ЗМВР и АПК, както и наличието на съдържащите се в нея фактически и правни основания за издаването ѝ.

Предвид горното, настоящият съдебен състав приема, че обжалваното решение, като правилно и законосъобразно, следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора, макар и своевременно отправена, претенцията на касатора за присъждане на разноски се явява неоснователна.

Водим от горното, Административен съд - София град, VII-ми касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 3479 от 19.07.2023г. по НАХД № 4965/2023г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 15-ти състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.